

בסיום פרשתנו מסופר על מלחמת עמלק:

וַיָּבֹא עֲמֶלֶק וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיֵידָם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה בְּחַר־לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הִילָחֶם בְּעַמֶּלֶק מִחֵר אֲנָכִי נִצֵּב עַל־רֹאשׁ הַגִּבְעָה וּמִשָּׁה הָאֶל־לֵהִים בְּיָדִי: וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּבָאָשֶׁר אָמַרְלוּ מֹשֶׁה לְהִילָחֶם בְּעַמֶּלֶק וּמֹשֶׁה אָהָרֹן וְחֹזֵר עָלוּ רֹאשׁ הַגִּבְעָה:
וְהָיָה כְּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבְרֵי יִשְׂרָאֵל וְכְאֲשֶׁר יִנֹּחַ יָדוֹ וְגִבְרֵי עֲמֶלֶק: וַיִּחְלוּשׁ יְהוָה אֶת־עַמֶּלֶק וְאֶת־עֲמוֹ לְפִי־חֶרֶב:
{פ}
וַיֹּאמֶר יִקְנֹק אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֶכְרוֹן זָכְרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנִי יְהוָה כִּי־מָחָה אֶת־זֵכְרָךְ עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יִקְנֹק נָסִי: וַיֹּאמֶר כִּי־יָד עַל־פֶּסַח יְהוָה מִלְחָמָה לִיקְנֹק בְּעַמֶּלֶק מִדֹּר: {פ}

מלחמת עמלק הייתה יכולה להישאר אירוע קטן וחסר משמעות בהיסטוריה של עם ישראל, קרב קטן שעם ישראל ניהל אחרי קריעת ים סוף וניצח בו. התורה אפילו איננה מציינת את מספר הלוחמים או האבידות משני הצדדים, הוא נגמר תוך יום אחד ולבאורה לא היו לו השפעות בהמשך. אלא שהתורה אומרת במפורש ובצורה מודגשת ביותר שאין זה כך – אנו מצווים לזכור את האירוע, ה' נשבע למחות את זכר עמלק, ובהמשך התורה אנו מצווים לזכור את אשר עשה לנו עמלק, ולמחות את זכר עמלק מתחת השמים.

לא ניכנס כרגע לשאלה מדוע מלחמת עמלק היא אירוע כה מכונן, אבל כן ננסה לבאר למה היא קרתה דווקא עכשיו. הכל מכונן בהשגחה פרטית, בטח ובטח אירועים לאומיים ורבי חשיבות כמו מלחמת עמלק, ולכן העיתוי שלה איננו מקרי. למה דווקא אחרי יציאת מצרים הגיע עמלק להילחם בישראל?

האדמו"ר מסלונים, בספרו "נתיבות שלום", מבאר שעמלק מייצג את הקליפה הקשה ביותר, כוחות הטומאה החזקים ביותר שקיימים בבריאה. ה' ברא את העולם בצורה מאוזנת, כך שיש איזון בין כוחות הטומאה והקדושה (גם אם לפעמים אין זה נראה כך). לכן, כשמתגלה הופעה גדולה של קדושה בעולם – מיד מתגלה גם הופעה גדולה של טומאה ורוע בעולם. יציאת מצרים הייתה הופעה של קדושה אדירה בעולם – עם ישראל הפך מעם של עבדים נרצעים ושקועים בתועבות מצרים, לעם ה', עם שמיועד להיות "ממלכת כהנים וגוי קדוש". כנגד הופעה גדולה זו של קדושה, התגלתה בעולם ההופעה הגדולה ביותר של טומאה ורוע – עמלק.

בשמחת תורה האחרון התגלתה בעולם הופעה של טומאה ורוע בקני מידה אדירים, שלא ידענו זה דורות. כולנו כואבים את האבידות שכבר היו ואשר מתחדשות עלינו חדשים לבקרים לצערינו, ואת הקושי שבמצב. אך עלינו לזכור ש"זה לעומת זה עשה הא-לוקים", וכמו שהופיעה בעולם טומאה גדולה תופיע בעולם קדושה גדולה. והיא תבוא על ידי כל אחד מאיתנו – מעשים טובים, מילים טובות, לימוד תורה, אחדות, מסירות נפש לעם ישראל, תשובה תפילה וצדקה.

ממלחמת עמלק אנו למידים, בנוסף, שמה שעוזר לכוחות בשטח להילחם ולנצח הוא הרמת הידיים של משה רבינו. הרמת ידיו של משה רבינו איננה סימן לכניעה, כמובן, אלא סימן לשני דברים: תפילה, ועידוד הכוחות הלוחמים (שרואים אותו). מוטל עלינו, האנשים בעורף, לעסוק בעיקר בשני הדברים הללו: תפילה למען הצלחת הכוחות הלוחמים במלחמה ובהשבת החטופים, ועידוד האנשים על ידי העלאת המורל הלאומי. עם ישראל חזק ומנצח!

מרדכי דוד ירט, כולל "עולמות", שהם

"מפי הדיבור"/יצחק לקס

קצין וחסידי

"אני רואה חשיבות גדולה במתן דוגמא אישית של מפקד כלפי חייליו. אם הם לא עושים את ליל הסדר בביתם, אני אהיה איתם ואשמח איתם בחג".

ביעקב יצחק מרגליות ז"ל, אבא של מירי כהן, הווה עובדא.

יעקב נולד בט' באלול תרצ"ג – 1933, בעיר העתיקה בירושלים למשפחה של חסידי קרלין. בנם של הרב משה-מרדכי ואיטה-לאה מרגליות, נכד לרב אברהם צבי מרגליות בעל ה"קרן אורה", אב"ד בגלוסק ותלמיד חבר של ר' צדוק מלובלין. נין ונכד דור אחר דור עד רבי מאיר מרגליות, הבעל "מאיר נתיבים", תלמיד חבר של הבעש"ט. יעקב היה אח לשלוש אחיות וארבעה אחים.

ר' משה מרדכי, אביו של יעקב, עבד כסופר סתם ומנקר. הוא היה נותן כסף לילדים כדי שילמדו משניות ולבנות כדי שיאמרו תהילים. אימו איטה-לאה, הייתה ילדה יתומה, ודודה (אחי אמה), יעקב יצחק טייטלבוים-מנדלבוים, לקח אותה כאילו שהייתה ביתו ועלה איתה ארצה מקרלין. לאחר נישואיה גידלה את ילדיהם ודאגה למשק הבית.

את שנות ילדותו עשה בעיר העתיקה יחד עם משפחתו. הם התגורר בסוף "רחוב היהודים", צמוד לרחוב השוק בעיר העתיקה.

במהלך הפרעות ב-1938, נשרף ביתם על ידי הפורעים הערבים. בתחילה עברו להתגורר במרתף של "חצר קרלין" (כיום- חניון העיר העתיקה) ולאחר מכן עברו למספר מקומות בעיר החדשה. מיד לאחר מלחמת השחרור, הציעו לאביו לקבל בית ערבי בשכונת בקעה ואולם הוא סירב לקחתו מאחר ולא היה מקווה בשכונה.

המשפחה עברה לשכונת בית ישראל ברח' הבעל שם טוב 17 וחלקה את אותה חצר עם הרב עובדיה יוסף ורעייתו מרגלית, הרב בצרי ומשפחת הקבלן יונה.

בגיל צעיר יעקב החל ללמוד בחיידער ואח"כ בת"ת "חיי עולם" ובישיבת "עץ חיים". הוא זכה ל"שמש" את אחיו של האדמו"ר מבעלז, הרב מרדכי רוקח, אביו של האדמו"ר מבעלז הנוכחי, אשר אף כתב לו מכתב המלצה אישי וחם בכתב יד קודשו, וכך כתב האדמו"ר בתש"ו: **"הנני מסדר שבחו של העולם היקר יעקב יצחק מרגליות אשר...הרצה את השיעורים שלמד בטוב טעם ודעת. וראיתי כי שקד על דלתי התורה והוא בעל כישרון והשיב על כל שאלה דבר דבור על אופניו, זוכר את הלימודים בע"פ בשינון ובלי גמגום..."**

אימו של יעקב, הייתה מקורבת מאד לרבנית מרגלית יוסף וליוותה אותה ללידות שלה. תפקידו של יעקב הקטן היה למלא את הקערה של הרב עובדיה במים קרים, כדי שיטבול בו את רגליו, כדי שלא ירדם בעת הלימוד.

אביו של יעקב, היה מקפיד לקחת אותו לתפילות אצל האדמו"ר מקרלין, שם מנהג החסידים היה להתפלל בקול רם וכך נהג גם יעקב.

יעקב היה תלמיד חכם, ואולם צו השעה ומאורעות התקופה, גרמו לו לעזוב את בית המדרש ולהתגייס ללח"י בשנת 1946, בהיותו בן 13 בלבד.

הכינוי שלו היה מיכאל ותפקידו היה להדביק כרוזים. בשנת 1947 הצטרף ליחידת הנוער של מחתרת לח"י בירושלים, תחת פיקודו של "אלדד" – ישראל אלדד. הוא שירת במחנה ליפתא ושייח'-באדר בירושלים.

את מלחמת השחרור החל בלח"י בי-ם ולאחר מכן כלוחם בצה"ל. לאחר שסיים את שירות החובה, המשיך בקבע כמפקד באזור פרוזדור ירושלים, שם עסק בקליטת עלייה במושבי העולים.

דרך חברים הכיר את חנה-רבקה לבית ספיר, ילידת תל אביב. יעקב וחנה התחתנו בתל אביב בשנת תשי"ח. את מקום מגוריהם קבעו בתל אביב, בשכונת ביצרון ביד אליהו.

יעקב שהיה חדור בתודעה לאומית עמוקה, חזר בשנת 1952 לצבא ושימש כמדריך קליעה במושבים שליד ירושלים ובהמשך כמדריך צלפים. לאחר שחרורו, מאחר ולהוריה של חנה הייתה חנות ספרים ברח' אלנבי בת"א, ליד בית הכנסת הגדול, החל יעקב לעסוק בשיווק של הספרים.

בינתיים נולדו ליעקב וחנה-רבקה ארבעה ילדים – חיים, עקיבא, אברהם- צבי ומירי, בת הזקונים.

רק אחרי מלחמת יום הכיפורים, בה שימש כמפקד מחלקת תצפיות, החליט לחזור לקבע בהיותו בן 40. בתחילה שימש יעקב כקצין תצפיות ולאחר מכן התקדם וכיהן כמפקד פלוגה בסיירת חרוב, במוצבי הבקעה.

יעקב, שלא רצה לוותר על השהות במחיצת ילדיו ומשפחתו, הקפיד להזמין אותם בשבתות ובחגים לבסיסים בהם כשכיהן כמפקד מעבר גבול רפיח עד הפינוי של ימית בנאות סיני. את ליל הסדר, הקפיד יעקב לעשות בצבא יחד עם משפחתו וחייליו.

"אני רואה חשיבות גדולה במתן דוגמא אישית של מפקד כלפי חייליו. אם הם לא עושים את ליל הסדר בביתם, אני אהיה איתם ואשמח איתם בחג".

כשהיה מגיע הביתה אחת לכמה שבועות, עם הג'יפ הצבאי, הייתה זו גאווה גדולה לילדיו לעשות סיבוב עם אבא בג'יפ הצבאי. באותם שנים, כמקובל אצל אנשי הצבא הקרביים, חנה גידלה את הילדים ודאגה לכל מחסורם ביום-יום.

בשנת 1982 נשלח יעקב לקריה בתל אביב, להקים ולפקד על יחידת סגלים מיוחדים, אשר טיפלה בראשי ממשלה, שרי בטחון ורמטכ"לים. הוא טיפס לאורך השנים בסולם הדרגות, עד הגיעו לדרגת אלוף משנה. זאת עשה לאורך שירות של 35 שנה, עד שנת 2004 בהגיעו לגיל 71. לאחר פרישתו, המשיך לשרת עוד שנתיים בהתנדבות.

בשנת 1991, זכה יעקב לקבל את עיטור לוחמי המדינה, על חלקו במאבק לתקומת ישראל.

יעקב, שטיפל בגדולי האומה כמו אריאל שרון, מישה ארנס, יצחק רבין ועוד ראשי ממשלות, טיפל באותה מידה גם בבעלי תפקידים זוטרים. לכל אחד מהם הוא דאג לתת יחס מכבד ומוערך.

יעקב כיבד כל אדם גם הפשוט ביותר. היה עוזר לכל מי שצריך, מתוך דאגה כנה ואמיתית בלב אוהב והכל שלא על מנת לקבל מאומה בתמורה. הוא היה דורש מכל מי שפגש **"להצטרף למצב של חיוך"**, ותמיד לחץ את היד בחמימות רבה, מלווה בטפיחה על השכם.

"צריך לטפל בכל אדם כאילו הוא ראש הממשלה. תזכרו שאין לך אדם שאין לו שעה".

וכך כתב עליו יצחק מטלון, עוזרו של רה"מ רבין: "גם כאשר נפלה ממשלת האחדות ויצחק רבין ז"ל סיים את כהונתו ויחד עם עוזריו עבר למשרד קטן, הגיע יעקב למשרדו ביום העזיבה הזיל דמעה והבטיח לעשות ולסייע בכל הנדרש, להקמת המשרד החדש והתנהלותו. ואכן בכל שבוע היה יעקב מגיע עם חיוך ענק וקרטונים עמוסים בצידוד והרבה פינוקים, כשכל פנייה ובקשה נענתה במהירות. יעקב היה חוזר על האמרה אותה נהג לומר לחשובים שבאנשים, כמו גם לפשוטים שבהם:

"אל תתביישו לבקש, לשאול ולדרוש".

על אף היותו איש צבא, ידע יעקב לשלב את החסידות, יחד עם היותו איש צבא. הוא היה ידען מופלג בתולדות עם ישראל ובר אורייין מעמיק במקורות התורניים.

בכל ערב שבת, היה משתדל לטבול במקווה והיה מקפיד להכין בעצמו את הנרות לפני שבת. בשבת בבוקר, היה צועד לשטיבל של קרלין בגבעתיים, שהיה בביתו של "פינייה" קולוז'ני, סבא של הרב הצבאי הראשי, הרב קרים. את "ברוך שאמר" היה אומר בצעקה גדולה, שאף אחד מחסידי הקרלינאים לא הצליח לצעוק חזק ממנו.

יעקב היה חזן ובעל תפילה עשרות שנים, בשבתות ובימים נוראים. בהקפות שמחת תורה, לא הצליחו לעצור את ההקפות, בגלל שיעקב המשיך לשיר ולרקוד ללא הפסקה.

כך גם בארוחות השבת, היה מרבה בניגונים חסידיים, מתוך דבקות ושמחה גדולה. את "יה-אכסוף", היה שר בקול גדול ובמנגינה מיוחדת עם כל ה"ברען" (ההתלהבות). בארוחת שבת, היה מקפיד על נטילת ידים של מים אמצעיים בין הדגים והבשר, וכמובן מים אחרונים. כל דבר שקנה באמצע השבוע נהג לומר שהוא קונה אותו לכבוד שבת קודש. אחרי ארוחת שבת, למד יעקב באופן קבוע "שניים מקרא ואחד תרגום".

ביתם של יעקב וחנה, היה פתוח והמשפחה אהבה עד מאד להתארח בו. יעקב עצמו היה דואג לאורחים, בעיקר ללומדי התורה שבהם ולא עזב אותם עד שאכלו וסעדו את ליבם.

"אתם לומדים תורה ולכן אתם צריכים הרבה כח" – נהג לומר.

מצוות ביקור חולים, הייתה חביבה עליו במיוחד. יעקב נהג לבקר את פצועי צה"ל והיה קשור אליהם בכל נימי נפשו. כך גם נהג לבקר חולים אחרים שהכיר והיה מקפיד שהביקורים יהיו ארוכים כדי שיוכל לקחת **"שניים משישים מחוליו ולא רק אחד מששים"**.

לאחר שחרורו מהצבא, החליטו יעקב וחנה לחזור לעיר הקודש ירושלים ולעבור לגור בבית טובי העיר. גם שם היה יעקב דמות משפיעה, שסחפה אחרי את שאר הדיירים.

בי"ד שבט תשע"ו בשנת 2016 עלתה נשמתו של יעקב השמימה והוא נקבר בירושלים בהר המנוחות, בחלקת החסידים. בין המנחמים היו רבנים וחסידים רבים ובראשם האדמו"ר מקרלין וכן שמעון פרס, רובי ריבלין, דליה רבין בשם משפחת רבין ועוד רבים מאנשי הקצונה הבכירה של ישראל. רעייתו חנה-רבקה ז"ל, נפטרה בניסן תשפ"ב ונקברה בסמוך אליו. יעקב וחנה, זכו לנכדים ונינים רבים שממשיכים את דרכם.

לתייעוד נא לפנות ליצחק לקס במייל laxizhak@gmail.com או בסלולאר 050-8806699

גשוהם

מי שנזקק במהלך השבת **לגוי של שבת** בסביבות מרכז שוהם, מוזמן לפנות ליוסי מונזון (רח' הזוהר 14, דירה 5). במוצ"ש, נא לזכור להעניק לרוז, המטפלת הזרה של אימי, תשלום עבור טרחתה (מינימום 30 ש"ח).

לפרטים: 054-778-4823

לעילוי נשמתה של שיר מונזון ע"ה, בת קהילת שוהם.

הגיליון יוצא בחסות:

**צביקה
טכנאי מחשבים
מומחה בעל ניסיון של 20 שנים
בתחום!**

פתרון תקלות חומרה ותוכנה במחשב, פרמוט והתקנה. הקמת רשתות ביתיות, הגברת טווח וויפי ב-50% לפחות.

ייעוץ חינוך בקניית מחשב חדש.

שירות Door to Door

מנועולן

החלפת צילינדר לכל סוגי

הדלתות+איזון.

פריצת דלתות רכבים וכספות.

שרות מהיר!

צביקה : 054-5933248

מזל טוב!

לאיתי ולישראל גולדברג

להולדת הנכד

בן להדסי ולעומרי

**קהילת שוהם משתתפת
בצערה של רקפת פויכטונגר
ומשפחתה עם פטירת אביה
נפתלי יצחק הל-אור ז"ל
מן השמים תנוחמו**